

Nimic rău în intenția Teatrului "Nottara" de a-și diversifica oferta scenică, propunându-le spectatorilor săi fideli sau ocazionali un musical. Genul ca atare s-a mai practicat pe scena acestui teatru, chiar cu rezultate notabile. Și nu sunt puțini cei ce-și amintesc cu plăcere și nostalgie de **Lady X**, de pildă, musical de o certă modernitate la vremea lui, în urmă cu mai bine de trei decenii. Căci modernitatea e condiția obligatorie a acestui gen; ea urmează să se regăsească deopotrivă în stilul de joc al actorilor, în coregrafie și, nu în ultimul rând, în muzica spectacolului, ritmurile acesteia trebuind să țină cont de preferințele tinerei generații, de aici și de aiurea. Etocmai punctul nevralgic al **Moștenirii lui Cadâr**, muzical semnat de Eugen Rotaru și Laurențiu Profeta.

Și dacă peste incoerențele logice ale story-ului, de care se face vinovat Eugen Rotaru, s-ar mai fi putut trece, ritmurile anacronice ale compozițiilor, altfel melodioase, semnate de Laurențiu Profeta induc o plictiseală generală ce se instalează pe cât de repede, pe atât de statornic. Geaba se speră într-o pauză salvatoare, căci realizatorii nu și-o îngăduie, obligându-și spectatorii să suporte calvarul plictiselii până la capăt.

Fără miză, cu un pospai de conflict în care de mult nu mai crede nimeni și care nici nu mai interesează de mult pe nimeni, **Moștenirea lui Cadâr** este de o inutilitate și de o desuetudine aproape perfecte. Și asta în ciuda strădaniilor meritorii ale întregii distribuții, a farmecului real pe care-l degajă aparițiile Andreei Măcelaru, a hazului

de necaz pe care știe să-l ducă până în pragul aplauzelor un actor experimentat ca Ion Haiduc.

Scenografia Ștefaniei Cenean sugera o dimensiune parodică pe care spectacolul nu se pricepe s-o cultive. Singurele accente moderne le-am descifrat în coregrafia Roxanei Colceag. De ce o fi ales Tania Filip să deuteze în regie cu un astfel de text necăjit, lipsit de orice umbră de conflictualitate dramatică și, la urma urmei, stupid, e greu de știut. Drept care preferăm să ne pronunțăm asupra calităților sale regizorale la prima recidivă.

În vreme ce "urmașii urmașilor" lui Cadâr beau American Cola, Frutti Fresh și Pepsi Max, Teatrul "Nottara" nu le oferă decât o limonadă.

Victor Parhon

Elementul shakespearian

SCENARIUL de Martin Crimp. Traducerea: Marian Popescu ● TEATRUL „NOTTARA” ● Data reprezentăției: 27 septembrie 1999 ● Regia: Silvia Ionescu ● Scenografia: Dana Istrate ● Ilustrația muzicală: Dorina Crișan Rusu ● Mișcarea scenică: Răzvan Mazilu ● Distribuția: Catrinel Dumitrescu (Jennifer), Emil Hossu (Andrew), Ada Navrot (Anne), Daniel Popescu (Simon), Ion Dichiseanu/Ștefan Radof (Clifford), Cristina Toma/Ilinca Goia (Nicky), Costel Constantin (John), Constantin Codrescu (Șoferul de taxi); în alte roluri: Anda Caropol, Daniela Minoiu, Magda Chivulescu, Gabriel Răuță.

scriitorul din piesă, dar, voit, și de autorul piesei **Scenariul**, nu face decât să tulbure schema spectacolului, prin incongruență. Schematic spus, la Shakespeare, personajele sunt mâinate de motive puternice, iar acțiunile lor sunt o consecință a conștientizării - corecte sau eronate - a acestor impulsuri. Motivațiile persoanelor care evoluează pe scena de la Teatrul "Nottara" rămân obscure. Dialogurile, menite să explice relațiile dintre personaje și tensiunile dintre ele, rostogolesc cuvinte, în absența oricărui gând, a oricărei legături cu vreo sursă de energie, de dramatism.

Într-un decor măzgălit, îmbrăcați cum se nimerește, actorii își asumă doar numele personajelor interpretate, nu și identitatea lor. Senzația stânjenitoare este stimulată, paradoxal, de potențialul distribuției ("cunoscuți actori de teatru și film", cum sunt aproape toți caracterizați în programul-carte), într-adevăr personalități cu talent și farmec, nu o dată dovedit, dar aici străini de ceea ce fac și spun. Ar fi inutilă atribuirea de adjective, utilă poate fi observația că eforturile Adei Navrot de a lua pe cont propriu evoluția a ceea ce ar fi putut fi personajul central sunt vizibile, nu și eficiente. Un spectacol care trece fără a lăsa vreo urmă în memorie, dacă n-ar fi amintirea altor spectacole de același tip, văzute pe aceeași scenă, ce pare a sugera că și anomia poate fi planificată în mod consecvent.

Magdalena Boiangiu

Emil Hossu și Ada Navrot

E greu de ales între piesa bine făcută, fără pretenții, și piesa rău făcută, dar cu aspirații metafizice. Ambele categorii induc spectatorului o stare de disconfort, când nu-ți vine să crezi că s-a consumat atât de multă trudă pentru atât de puțină satisfacție. **Scenariul** de Martin Crimp face parte din a doua categorie.

Manipularea manipulatorilor de către un destin orb este ilustrată printr-o istorioară unde realismul trăirii ar trebui să justifice obsesiile scriiturii. Articulația dintre planuri lipsește din spectacol. În timp ce o pereche de "mijlocitori" colectează biografiile necesare consumului culturii de masă, străzile marelui oraș sunt parcurse de un taximetrist orb; un interpret al lui Othello ar vrea să finanțeze o producție bazată pe adevărul unei relații chinuite, dar adevărul i se pare incredibil; falsele conexiuni nimicesc sentimentele autentice; ca Oedip și ca Lear, scriitorul din piesă înțelege ordinea lucrurilor abia după ce i se scot ochii.

"Elementul shakespearian" introdus de